

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-1 У. 2265/16
Дана 03.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станмирка Лаловић и Нада Балешевић, чланови већа, уз учешће судијског саветника мр Весне Билбије, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиља А.А. из ..., и Б.Б. из ...,, које заступа Драгомир Вулетић, адвокат из Суботице, Браће Радића 22, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско правне послове Београд, Кнеза Милоша 20, ради поништаја решења број 46-00-00605/2015-13 од 28.12.2015. године, уз учешће заинтересованог лица Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, Трг Лазара Нешића бр. 1, у предмету враћања имовине, након одржане усмене јавне расправе дана 01.03.2017. године, у нејавној седници већа одржаној дана 03.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиља А.А. из ... и Б.Б. из ..., изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Нови Сад број 46-004469/2014 од 26.03.2015. године, којим је одбијен у целости као неоснован, захтев А.А. и Б.Б. обе из ... за враћање одузете имовине, односно обештећење, и то пословног простора који се налази у ..., на катастарској парцели ..., уписане у листу непокретности број ... КО

У тужби поднетој Управном суду 11.02.2016. године, тужиље оспоравају законитост решења туженог органа, наводећи да је исто незаконито из разлога што из приложене документације тужени није извео правилан закључак у погледу захтева, због чега је повредио поступак и погрешно применио материјално право на њихову штету. Истичу да првостепени и тужени орган заузимају став да нису испуњени законски услови у конкретном случају јер имовина чији повраћај се тражи није одузета од

правног претходника тужила, већ од трећих лица. Додају да је стварно стање такво да је отац тужила од ранијег власника В.В. купио његову целу некретнину и то стамбени и пословни део, с тим што је пословни део након одузимања предао Граду Суботици, иако је био предмет купопродаје. Указују да се види из решења НО Среза Суботица бр. 833/3/1959 од 13.11.1961. године, којим је измењено претходно решење бр. Н-307 од 27.09.1959. године да је одузет пословни део и предат Граду Суботици, иако је пре тога отац тужила купио некретнину, али је није укњижио на своје име, дакле био је вангрунтовни власник предметне некретнине. Наводе да се тужени у својој одлуци, решавајући по жалби није ни осврнуо на чињеницу да је ранији власник В.В. од кога је одузета предметна некретнина исту отуђио купопродајним уговором оцу тужила, то јест ваљаним правним послом, па он у овом поступку не би могао бити активно легитимисан за повраћај јер у моменту одузимања ту имовину није ни имао већ је иста била вангрунтовно власништво оца тужила. Сматрају да је тужени морао оценити постојање правног посла купопродаје, па без обзира на то ценити статус некретнине у моменту одузимања, а то је по мишљењу тужила вангрунтовно власништво њиховог оца, који је једино активно легитимисан, односно његови правни следбеници, овде тужиле за повраћај јер није спорно да је предметна некретнина одузета и предата Граду Суботици, али је погрешним тумачењем туженог изведен незаконит закључак да тужиле нису активно легитимисане. Предлажу да суд тужбу уважи и донесе пресуду којом се поништава оспорено решење туженог од 28.12.2015. године и предмет враћа на нови поступак. Поднеском од 28.02.2017. године пуномоћник тужила је известио суд да је уредно позван на усмену јавну расправу, да је сагласан да се расправа у овом предмету одржи без његовог присуства те да остаје у целости код свих досадашњих навода, а посебно навода из тужбе.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да остаје у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да се тужба, као неоснована, одбије. На одржану усмену јавну расправу тужени, иако уредно позван, није приступио, изостанак није оправдао нити је тражио одлагање расправе.

Законски заступник заинтересованог лица Републике Србије Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици писмени одговор на тужбу није доставило, на одржану усмену јавну расправу, иако уредно позвано, није приступило, изостанак није оправдао нити је тражио одлагање расправе.

Оцењујући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управни споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) ценећи наводе тужбе и одговора туженог на тужбу, те целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су се Агенцији за реституцију Републике Србије, Подручној јединици Нови Сад обратиле дана 03.02.2014. године у складу са Законом о враћању одузете имовине и обештећењу А.А. из ... и Б.Б. и ..., а тужиле у овом управном спору са захтевом за враћање одузете имовине, односно обештећење и то пословног простора на катастарским парцелама број ... и ... уписаних у зк уложак број ... КО ..., старог премера, којима одговара катастарска парцела број ... новог премера уписане у листу непокретности број ... КО ..., а за који је

наведено да је бившем власнику, покојном В.В., одузет на основу решења Комисије за национализацију при НО Среза Суботица број 833/3-1959 од 13.11.1961. године и решења Комисије за национализацију при НОО Суботица, Одељења за финансије, Одсек за имовинско правне послове број 03/1-21865/1-63 од 16.09.1963. године. Из садржине решења Комисије за национализацију при НО Среза Суботица бр. 833/3-1959 од 13.11.1961. године, утврђено је да се тим решењем мења решење Комисије за национализацију при бившем НОО Стари град у Суботици број Н-307 од 27.09.1959. године, на начин што је утврђено да су на парцелама број ... и ... сазидане две потпуно самосталне зграде и то једна стамбена и друга пословна, као и да је пословна зграда, која има три одељења просторија у укупној површини од 194,30м² дана 26.12.1958. године национализована и пренета у друштвену својину, док друга, стамбена зграда, није национализована и пренета у друштвену својину. Из садржине решења Комисије за национализацију при НОО Суботица, Одељења за финансије, Одсека за имовинско правне послове број 03/1-21865/1-63 од 16.09.1963. године утврђено је да је за пословну зграду у ..., у улици ... број ..., раније власништво В.В. и супруге му са 6/20 делова, Г.Г. и супруге му Д.Д. са 9/20 дела и Ђ.Ђ. са 5/20 дела, која је национализована и пренета у друштвену својину коначним решењем Комисије за национализацију при НОО Среза Суботица бр. 833/3-1959 од 13.11.1961. године, уписана у зкул ... КО ... под топ.бр. ... и ..., одређена накнада у износу од 267.720,00 динара. Увидом у купопродајни уговор који је склопљен дана 22.02.1961. године између А.А. као купца са једне стране и В.В., као продавца са друге стране, утврђено је да је предмет тог уговора продаја свих непокретности у кући у улици ... број ..., које су у власништву продавца. У том уговору се наводи да је у поступку национализације решењем Комисије за национализацију при НОО у Суботици Ни бр. 56/61 од 29.09.1960. године, на име сувласничког удела у 6/20 дела, В.В. изузет стан који се састоји од собе са нус просторијама од улаза лево, две собе величине 30м² и 27м² предсобља од 10,50м², оставе од 3м² и још једне оставе од 3м² и кухиње од 6,25м² који се налази у згради у улици ... број ... у ..., на честици бр. ... уписаној у зкул ... КО У ставу 2. овог уговора наведено је да продавцу припада и део пословних просторија који је национализован. Утврђено је да је пуномоћник тужила, адвокат Вулетих Драгомир у поднеску од 03.02.2014. године навео да је предмет захтева у природи део пословног простора према скици која се налази на полеђини Споразума од 11.10.1959. године, површине 30м², колико је након куповине од В.В. припало Е.Е., вангрунтовном власнику, да овај простор никада није враћен, те да је у тренутку национализације бивши сувласник на национализованим непокретностима био В.В., који је свој део, како стамбени тако и пословни продао Е.Е. 22.02.1961. године, те да се из списка национализације види да је стамбени део касније враћен док пословни није, те да А.А. и Б.Б. потражују само пословни простор јер је стамбени на основу уговора укњижен на њиховог оца Е.Е.. Истакао је да је Е.Е., отац А.А. и Б.Б., купио целокупну непокретну имовину В.В., која му је одузета, те да се Е.Е., као купац, исте има сматрати вангрунтовним власником, а да су његови правни следбеници активно легитимисани да потражују оно што није враћено, а то је пословни простор у површини од 30м². Имајући у виду да је у спроведеном поступку неспорно утврђено да Е.Е., кога су тужиле у обрасцу захтева за враћање одузете имовине, односно обештећење означиле као бившег власника одузете имовине, није био власник исте у моменту национализације, већ су власници предметне имовине били В.В. и његова супруга са 6/20 делова, Г.Г. и његова супруга Д.Д. са 9/20 делова и Ђ.Ђ. са 5/20 делова, као и одредбу члана 3. став 1. тачка 10. Закона о враћању одузете имовине и

обештећењу и одредбу члана 9. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта (“Службени лист ФНРЈ”, бр. 52/58) првостепени орган је закључио да је захтев неоснован па је, с позивом на одредбу члана 47. став 12. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 108/13 и 142/14), захтев одбио и одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења од 26.03.2015. године. Тужени орган је одлучујући по жалби тужиља оценио да је одлука првостепеног органа, правилна и на закону заснована па је, применом одредби члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку, жалбу одбио као неосновану и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 28.12.2015. године.

Одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...88/15), прописано је да се право на враћање имовине по том закону може остварити за имовину која је одузета само применом прописа који су у том члану таксативно наведени.

Према члану 3. став 1. тачка 10. наведеног закона под појмом “бивши власник” подразумева се физичко или правно лице које је било власник одузете имовине у моменту подржављења.

Одредбом члана 47. став 12. истог закона прописано је да уколико Агенција утврди да не постоји законски основ за враћање или обештећење, донеће решење о одбијању поднетог захтева.

Према одредби члана 9. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта (“Службени лист ФНРЈ” бр. 52/58...1/63) ранијим сопствеником зграде, дела зграде и грађевинског земљишта, који су овим законом национализовани сматра се лице које је по важећим прописима било њихов сопственик на дан ступања на снагу тог закона.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган оспореним решењем одбио жалбу тужиља налазећи да је одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована, јер је у спроведеном поступку, а имајући у виду напред изнето и наведене законске одредбе, несумњиво утврђено да правни претходник тужиља Е.Е. бивши из ..., кога су оне у поднетом захтеву за враћање одузете имовине, односно обештећење означиле бившим власником имовине у моменту национализације и подржављења исте, није био власник предметне имовине, већ је иста била у власништву В.В. и његове супруге са 6/20 дела, Г.Г. и његове супруге Д.Д. са 9/20 дела и Ђ.Ђ. са 5/20 дела.

Правилно је закључивање туженог органа у оспореном решењу да су неосновани наводи жалбе којима се указује да је Е.Е. бивши из ..., стекао предметну имовину ваљаним правним послом тако што је исту купио од В.В., Уговором о купопродаји непокретности од 22.02.1961. године, те да се именовани на основу тога сматра бившим власником те имовине, а које наводе тужиље понављају и у тужби, јер је у време закључења наведеног купопродајног уговора, предметна имовина већ била национализована решењем Комисије за национализацију при НОО Стари Град у Суботици, број ... од ... године због чега лице у том уговору означено као продавац није ни могло располагати предметном имовином с обзиром да је иста претходно пренета у

друштвену својину. Стога се Е.Е. отац тужиља не може сматрати купцем, па ни вангрунтовним власником предметне некретнине како то тужиље истичу.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, будући да су истицани и у жалби и правилно оцењени у образложењу оспореног решења.

Одлучујући о предлогу тужиља да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да исти није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, те нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиља, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.03.2017. године, III-1 У. 2265/16

Записничар
мр Весна Билбија, с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ